

ACADEMIA



Anul nr. V nr. 45 (209)
14-20 noiembrie 1995

SĂPTĂ

GRF

8 pagini – 300 lei

A MURI ÎNSEAMNĂ A PLECA UN PIC

Intocmai cum radarul aeroportului Otopeni n-are putință de-a detecta prezența îngerului în spațiul nostru aerian, nici radarul chior al Patriarhiei române n-a sesizat în preajma-i filiiirea de aripă și flama de deasupra creștetului lui Corneliu Coposu.

Stagiul de sfînt necontrafăcut al lui Corneliu Coposu în desertul comunist, spinii înguritați la Gherla și lăcusele natur din Periprava ar fi stînjent întrucâtva pofta de mîncare a cuvioaselor fețe bisericești date la întors după decembrie '89.

Diavolul dialecticii îmi șoptește că Stalin și băieții lui de mingă de pe la noi i-au salvat în ultimă instanță viața liderului țărănist.

Cum pe la 1946, adică la vîrstă de 30 de ani, Corneliu Coposu arăta ca un superb

jucător de rugby, Maniu însuși sălțindu-se pe vîrful picioarelor ca să-l bată pe umăr, cine știe, dacă societatea aia exploatatoare ar mai continuat nestingherită, în 1956, adică în plină apoteoză a capitalismului românesc, scîrbît de traiul bun, sastisit de glorie, femei, şampanie și icre negre, adonisul pîndit de colesterol nu și-ar fi dat obșescul sfîrșit înainte de termen.

Așa însă, cu ajutorul neprecupeștit al reeducării comuniste, cu rețetele ecologiste *avant la lettre* ale profesorului Mincu, adică 100 grame arpăcasă dinineață, 2 kile vergi pe spinare la prînz și 50 grame terci seara, facătă supergreul de odinioară reușî să prindă și capitalismul implementat de Ion Iliescu, ce-i drept, la categoria fulg, 55 de kilograme.

Anahoretul Corneliu Coposu n-a sfidat numai ideologicul, ci și biologicul.

El n-a vorbit una și alta a fumat.

În culoarele închisorilor prin care a trecut, chiștocul de Națională dumicat între buze avea o adiere nelinișitoare de Kent, care-i scotea din țîșni pe torționari.

El nu s-a acrit ca atîția alții și nu și-a expus rănilile în curtea miracolelor românești.

El a fost și a rămas un domn de zahăr candel, un Sfînt Gheorghe al tranzitiei ce și-a însipăt sula-n coastele balaurului cu un soi de voioșie dătătoare de viață.

Plecarea sa în Istorie nu înseamnă de fel o dramă pentru politichia românească, ci, mai degrabă, o înțărcare a Opoziției, nevoită acum să-și depășească fază de adolescent îmbătrînit la poarta Cotroceniului.

MIRCEA DINESCU